

ΠΑΝΕΝΘΕΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΘΕΪΣΜΟΣ

Του Αλέκου Χαραλαμπόπουλου

www.omas-e.gr

Πανθεϊσμός είναι η θεώρηση, ότι τα πάντα, η φύση, το σύμπαν, είναι ο θεός. Πανενθεϊσμός είναι ότι το παν, η ύλη, τα σύμπαντα είναι μέσα στον θεό (παν-εν-θεώ, πανενθεϊσμός). Έτσι όταν ο Παύλος έλεγε ότι «εν αυτώ γαρ κινούμεθα και εσμέν», εννοούσε τον πανενθεϊσμό. Και ενοθεϊσμός ή μονοθεϊσμός, είναι ότι είναι ένας θεός.

ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΗ ΑΙΩΝΩΝ, ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αν θεωρήσουμε ότι ο θεός ήταν κάτι απρόσωπο, μία απώτερη πραγματικότητα, ο Βυθός που βρίσκεται στα βάθη του χωρίς διαστάσεις, χωρίς χώρο κενού και ότι αυτός εξελίχθηκε, θα έρθουμε σε έννοιες γέννησης και προβολής αιώνων, υποστάσεων. Και έτσι εξελίχθηκε σε προσωπικό θεό.

Η εξέλιξη προϋποθέτει ότι αυτός γεννά, βγάζει από μέσα του ώριμο σπέρμα. Με την γέννηση γίνεται η προβολή κάτι που λόγω ότι είναι αιώνιο, ονομάζεται Αιώνας. Και οι Αιώνες είναι υποστάσεις του εν Σιγή Βυθού.

Η υπόσταση αναφέρεται στον ένα θεό απρόσιτο και απροσπέλαστο Βυθό και οι υποστάσεις δεν είναι πρόσωπα. Τα πρόσωπα αυτενεργούν και αυτοσκέπτονται και η παραδοχή ότι οι υποστάσεις είναι και πρόσωπα, οδηγούν στον πολυθεϊσμό. Οι υποστάσεις όμως στην κοσμοθεωρία μας, είναι ιδιότητες του προσωπικού πλέον εν Σιγή Βυθού, του ενός προσωπικού θεού. Ο υπέρνοος και ακατάληπτος Βυθός, γεννά και προβάλλει τους Αιώνες υποστάσεις του, εξελίσσεται δηλαδή και θα καταλήξει στην τελική προβολή του Αιώνα του χώρου και της ύλης που τον προσδιορίζει (η κατανομή των υλικών σωμάτων προσδιορίζει τον χώρο).

Οι ενέργειες του Βυθού γίνονται μέσα στον χρόνο και η πρώτη του ενέργεια είναι η γέννηση προβολή του Αιώνα Χρόνου και από τότε μετρά ο χρόνος. Ταυτόχρονα γεννά και προβάλλει την Αντίθεση και οι πρώτες αντιθέσεις είναι μικρός και μεγάλος χρόνος, ταχύς ή αργός κλπ. Αλλά επίσης προβάλλει και τον Αιώνα Νου με την Έννοια (ιδέες). Ο Νους είναι το χαρακτηριστικό του προσώπου, το πρόσωπο σκέπτεται, αποφασίζει και ενεργεί και κάθε πρόσωπο σκέπτεται και ενεργεί διαφορετικά). Οι ιδέες –έννοιες συμπλέκονται μέσα στο μυαλό του Βυθού και γεννά με την επιρροή του Χρόνου και της Αντίθεσης, τον Λόγο και την Νομοτέλεια. Ο Λόγος είναι η λογική με την οποία συμπλέκονται οι έννοιες μέσα στον νου και η λογική υπόκειται σε νόμους, έχει σύντροφο την Νομοτέλεια στην οποία υπάγεται. Και φυσικά κατόπιν της πρωταρχικής γέννησης της Αντίθεσης, η λογική είναι ορθή ή παράλογη και η νομοτέλειά της είναι συνεπής ή αμετροεπής.

Κατόπιν, σχεδόν ταυτόχρονα με τις άλλες προβολές, ο Βυθός με την επιρροή του Λόγου και της Νομοτέλειας, θα γεννήσει- προβάλλει τον Χώρο και την Ύλη που τον προσδιορίζει. Και επίσης με τον ίδιο τρόπο θα προβάλλει τον Ιστό, την δομή της ύλης, με την Εμπειρία, που πρώτος Αυτός αποκτά «παρατηρώντας» την.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ –ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ

Ο Βυθός, μέσα στο Νου και συμπλέκοντας τις ιδέες με τον Λόγο και με την Νομοτέλεια που διέπει την λογικά και σε ελάχιστο χρόνο, σχηματίζει μέσα στην Αντίθεση ασυνεπείς θεωρίες και την υπέρτατη συνεπή θεωρία της δημιουργίας και προβάλλει την Ύλη με τον Χώρο.

Μέσα στον νου του, φαντάζεται την κατανομή απείρων και αδιάστατων σημείων, δηλαδή φαντάζεται τον Χώρο και με την σκέψη του ταλαντώνει τα σημεία με μηδενικό πλάτος ταλάντωσης, αλλά μεγάλη και πεπερασμένη συχνότητα. Έτσι γίνεται η μετάπτωση και η γέννηση προβολή του αιθέρα, της υπερβατικής μη ουσίας δηλαδή, που εκτείνεται στον άπειρο χώρο. Ταλαντώνει και την υπερβατική μη ουσία και ένα πυκνότερος και άλλο είδος αιθέρα, το Ίδιον, σχηματίζεται και γίνεται κράμα με την υπερβατική, από το άπειρο προς ένα σημείο- που θεωρούμε κέντρο. Γύρω από το κέντρο σχηματίζεται μία μεγάλη φυσαλίδα, που σχηματίζει το κράμα που καλούμε ενωσία (ενωμένη ουσία) και μέσα στην φυσαλίδα εμπρικλείεται αραιή υπερβατική μη ουσία. Οι πιέσεις είναι πολύ μεγάλες που ασκούνται στην φυσαλίδα και οι παρυφές της με την ενωσία σχηματίζει όπως η εξαέρωση, κόκκους ενωσίας, που θα αιωρούνται και θα συγκρούονται εντός της φυσαλίδας. Έτσι σχηματίζεται το κέντρο ελέγχου του θεού, που είναι αυτή η φυσαλίδα.

Κόκκοι (μερικοί) συγκρούονται βίαια με τα τοιχώματα της φυσαλίδας, διεισδύουν μέσα στην ενωσία και σχηματίζουν μικρές απειροελάχιστες φυσαλίδες. Αυτές, λόγω που η ενωσία είναι πυκνότερη στις παρυφές της φυσαλίδας, απομακρύνονται από την κεντρική φυσαλίδα ελέγχου. Ισορροπούν κάπου στον χώρο, αλληλοδομούνται και σχηματίζουν την Ύλη, την πεπερασμένη στον ήδη προβληθέντα Χώρο. Οι απειροστικές φυσαλίδες, σχηματίζουν τα στοιχειώδη σωματίδια και η προβολή της Ύλης είναι γεγονός. Προβάλλεται και ο Ιστός και η Ύλη αποκτά δομή, σχηματίζονται τα μεγαλύτερα σωματίδια και σε μεγάλα χρονικά διαστήματα τα νεφελώματα, οι γαλαξίες κλπ , μετά τον σχηματισμό των ηλίων και αργότερα των πλανητών. Και τότε η προβολή- γέννηση της Εμπειρίας του θεού, που θεωρεί την προβλημένη Ύλη, την κτίση όπως λέμε.

Η εμπειρία είναι και για μας, που βλέποντας την δομή και την κατανομή της ύλης, των υλικών σωμάτων, σχηματίζουμε την έννοια του χώρου. Όμως για τον Βυθό ο Χώρος προηγήθηκε στην φαντασία του, με την κατανομή των απείρων σημείων, αλλά και την μετάπτωσή των σε συνεχή ελαστικό και άπειρο αιθέρα, που εκτείνεται στον άπειρο χώρο.

Επειδή η Ύλη είναι γέννηση και προβολή υπόστασης του εν Σιγή Βυθού, τα σύμπαντα, το παν, η ύλη, βρίσκεται μέσα στον θεό, δηλαδή ο θεός είναι ένας (ενοθεϊσμός και πολλές υποστάσεις του) και ισχύει ο πανενθεϊσμός.